

Ανακοίνωση που δημοσίευσε το [Κομμουνιστικό Κόμμα Μεγάλης Βρετανίας - Μαρξιστικό - Λενινιστικό \(CPGB m-l\)](#)

Οι Βρετανοί εργάτες χρειάζονται ένα BREXIT

«Προσωρινές συμφωνίες είναι πιθανές μεταξύ καπιταλιστών και μεταξύ κρατών ... Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης είναι δυνατόν να δημιουργηθούν σαν συμφωνία μεταξύ των Ευρωπαίων καπιταλιστών αλλά με ποιο σκοπό; Μόνο για το σκοπό της από κοινού καταστολής του σοσιαλισμού στην Ευρώπη Κάτω από τον καπιταλισμό, οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης θα ήταν μια αντιδραστική Ένωση». (Οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Αν και έχουν υπάρξει πολλές αλλαγές στον αιώνα αφότου ο Λένιν έγραφε αυτά τα λόγια, η ουσία παραμένει η ίδια: μια ένωση των ιμπεριαλιστικών κρατών μπορεί να είναι μόνο μια αντιδραστική οντότητα - και δεν μπορεί να διαρκέσει.

Για εκείνους από εμάς που αποδέχονται την αλληλεπίδραση ανάμεσα στους λαούς και τους διάφορους πολιτισμούς, και οι οποίοι ταυτίζονται με τους εργαζόμενους όλων των χωρών, φαίνεται να είναι αντιφατικό να σταθείς ενάντια στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία παρουσιάζεται σαν ένα όχημα για την ενίσχυση της πικροκωμίας και της ενότητας των εργατών.

Αλλά η ΕΕ είναι στην ουσία μια ιμπεριαλιστική Ένωση, όχι μια Ένωση των εργατών. Είναι σχεδιασμένη για να δώσει στους καπιταλιστές ηγέτες της Ευρώπης την οικονομική και στρατιωτική δύναμη για τη διασφάλιση του ιμπεριαλιστικού καθεστώσ τους κατά (α) των ιμπεριαλιστών αντιπάλων τους (ΗΠΑ, Ιαπωνία), (β) των καταπιεσμένων λαών που εκμεταλλεύονται στο εξωτερικό, και (γ) της εργατικής τάξης στην πατρίδα.

Εχθροί και στις δυο πλευρές

Αντιτιθέμενοι στην ΕΕ, οι σοσιαλιστές βρίσκονται συχνά στη δυσάρεστη θέση να είναι μαζί με «αντι-μεταναστευτικούς», ξενοφοβικούς και ισλαμοφοβικούς εμπόρους του μίσους και εθνικιστές που λιγώνονται στην ιδέα της επιστροφής στις ημέρες της αυτοκρατορικής «δόξας», όταν η Βρετανία «κυβερνούσε τις θάλασσες», μόνη.

Υπάρχουν, επίσης, φιλάργυροι τύποι που δεν θέλουν να πληρώσουν το τίμημα της ένταξης στην ΕΕ, πιστεύοντας ότι το κόστος υπερβαίνει άλλα σημαντικά πλεονεκτήματα του Βρετανικού ιμπεριαλισμού: το μόνο που μπορούν να δουν είναι το τίμημα της διατήρησης μιας κοινής γεωργικής πολιτικής, της διατήρησης στη ζωή των χωρών που έχουν χρεοκοπήσει από την καπιταλιστική κρίση ή της παροχής ορισμένων ελάχιστων παροχών για τους εργαζόμενους.

Ένας τέτοιος φιλάργυρος είναι ο Λουκ Τζόνσον των Σάντεϊ Τάιμς : «Η Ευρώπη έχει το 7% του παγκόσμιου πληθυσμού και το 25% του παγκόσμιου ΑΕΠ, αλλά το 50% των δαπανών πρόνοιας. Σε έναν ανταγωνιστικό κόσμο, αυτό δεν είναι βιώσιμο ».

Φαίνεται να έχει διαφύγει την προσοχή του κ. Τζόνσον ότι οι περισσότεροι από αυτούς που επωφελούνται από τις κοινωνικές δαπάνες δεν είναι ακριβώς αυτοί που ζουν στην πολυτέλεια το να αφαιρέσεις οποιοδήποτε μέρος των παροχών τους είναι το ίδιο «μη βιώσιμο», κατά τη δική τους άποψη.

Το γεγονός ότι οι καπιταλιστές κανονικά χρειάζονται να μειώσουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων κάτω από αυτό που είναι «βιώσιμο», προκειμένου να παραμείνουν στον ανταγωνισμό, αποδεικνύει μόνο ότι ο καπιταλισμός είναι δυσλειτουργικός και πρέπει να τον ξεφορτωθούμε δεν αποτελεί επιχείρημα για να εφαρμοστεί περισσότερη δυστυχία στην εργατική τάξη.

Επιπλέον, αν και μπορεί να βολεύει τους πολιτικούς, να κατηγορούν «τους γραφειοκράτες των Βρυξελλών» για μη δημοφιλείς αποφάσεις, το γεγονός είναι ότι οι κυβερνήτες της Βρετανίας έχουν επιτύχει σημεία απαλλαγής τους από διατάξεις του δικαίου της ΕΕ, που δεν τους αρέσουν. Η Βρετανία έχει αποχωρήσει από την Ευρωπαϊκή Οδηγία για το χρόνο εργασίας, αρνείται πρόνοια για άνεργους Ευρωπαίους και τελευταία αρνείται τις εγγυήσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα, για παράδειγμα.

Εν τω μεταξύ, η επικεφαλής της TUC, (Εργατική Συνομοσπονδία – Τρέιντ Γιούνιον Καουνσιλς), Φράνσις Ο' Γκρέντι και ο ηγέτης των Εργατικών Τζέρεμι Κόρμπιν, εντάχθηκαν και οι δύο στην σοσιαλδημοκρατική χορωδία και προτρέπουν τους εργαζόμενους να παραμείνουν στην ΕΕ, λέγοντας ότι μια βρετανική έξοδος θα οδηγούσε σε «σφαγισμό των δικαιωμάτων» και μας διαβεβαιώνουν ότι μια αγαθή ΕΕ είναι η καλύτερη προοπτική μας, από τους «δυσάρεστους Συντηρητικούς».

Η Ο' Γκρέντι ρωτάει: “Αν φύγουμε από την ΕΕ θα εμπιστευόσασταν τη σημερινή συντηρητική κυβέρνηση να διαφυλάξει [τα δικαιώματα των εργαζομένων]; Αν το στρατόπεδο Brexit κερδίσει, η βρετανική κυβέρνηση θα επιλέξει ποια δικαιώματα θα πνίξει ή ποια θα καταργήσει εντελώς.

“Χωρίς το νομικό δίκτυο ασφαλείας της ΕΕ δεν θα αργούσαν οι κακοί εργοδότες να αρχίσουν περικοπές στις άδειες μετ' αποδοχών, πιέζοντας τους εργαζόμενους να εργάζονται περισσότερες ώρες με λιγότερα διαλείμματα, και τις έγκυες εργαζόμενες να μην πάρουν άδειες...”

Οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα, των οποίων οι συντάξεις και κοινωνικές παροχές έχουν αποδεκατιστεί, και των οποίων τα νοσοκομεία δεν έχουν πλέον βασικά φάρμακα, θα μπορούσαν να πουν κάτι σχετικά με το πώς η ευγενική ΕΕ, «θωρακίζει» τα δικαιώματα των εργαζομένων!

Διαφυλάσσοντας τα δικαιώματά μας

Στην πραγματικότητα, τα υψηλά επιτεύγματα των δικαιωμάτων για τους Βρετανούς εργαζόμενους ήρθαν μετά από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (πολύ πριν η Βρετανία ενταχθεί στην ΕΕ), σαν αποτέλεσμα της μαχητικής πάλης των εργαζομένων στη χώρα, που ακολούθησε τις λαμπρές επιτυχίες του σοβιετικού σοσιαλισμού – πρώτα στην οικοδόμηση μιας ισχυρής και ευημερούσας κοινωνίας και στη συνέχεια της νίκης ενάντια στο γερμανικό φασισμό.

Με τη σοσιαλιστική επανάσταση να εξαπλώνεται σε όλη την Ευρώπη, οι κυβερνήτες της Βρετανίας δεν είχαν άλλη επιλογή παρά να παραχωρήσουν ορισμένες κοινωνικές πρόνοιες, προκειμένου να καλύψουν το παραπαίον σύστημά τους. Αυτή ήταν και η αιτία που οδήγησε στην ΕΕ, που συστάθηκε για να είναι ένα προπύργιο ενάντια στην εξάπλωση του σοσιαλισμού και μια ένωση για την υπεράσπιση της φθίνουσας ισχύος των ιμπεριαλιστών της Ευρώπης.

Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούμε να εναποθέσουμε τις ελπίδες μας στην καλοσύνη αυτής ή της άλλης

ομάδας των καπιταλιστών, αλλά πρέπει να προετοιμαστούμε για να υπερασπίσουμε τα συμφέροντα της τάξης μας, με οποιοδήποτε μέσο είναι απαραίτητο – και να αγωνιστούμε για να κερδίσουμε.

Πάρα πολλοί από εκείνους που θα έπρεπε να είναι στην πρώτη γραμμή της διοργάνωσης αυτής της πάλης (π.χ., η Ο' Γκρέιντι) κάνουν, αντίθετα, υπερωρίες για να μας συμφιλιώσουν με τον ιμπεριαλισμό. Περνούν τις μέρες τους εκκλιπαρώντας τους εργοδότες να είναι λίγο πιο φιλικόι προς τους εργαζομένους (χωρίς αποτέλεσμα) και να κάνουν οτιδήποτε περνάει από το χέρι τους για τη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης: μας λένε, θα έχουμε σίγουρα μαρμελάδα αύριο, μόνο αν περιμένουμε υπομονετικά.

Αποδυναμώνοντας αυτούς που μας κυβερνούν

Παρά τις καλύτερες προσπάθειες αυτών που παραπλανούν, η βρετανική αστική τάξη αντιμετωπίζει τον πραγματικό κίνδυνο να πέσει στη δική της παγίδα. Έχει ενθαρρύνει την ξενοφοβία σαν έναν τρόπο να κερδίσει μαζική υποστήριξη για τους πολέμους και τις ληστείες της στο εξωτερικό, και σαν μέσο για τη διαίρεση της εργατικής τάξης στην πατρίδα. Αλλά τώρα αυτός ο προσεκτικά εμψυχημένος ρατσισμός εμποδίζει τη δυνατότητα των κυβερνητών μας να εξασφαλίσουν τη συνεργασία με άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Είναι πιθανό ότι οι ψήφοι των ξενόφοβων θα είναι ότι χρειάζεται για να τραβήξει τη Βρετανία από την ΕΕ στις 23 Ιουνίου – και αυτό θα μπορούσε να αποδειχθεί καταστροφικό για κυβερνήτες μας.

Σύμφωνα με τον Εκόνομιστ: “Οι δεσμοί της Ευρώπης με την Αμερική θα γίνουν πιο αδύναμοι ... Η απώλεια της μεγαλύτερης της στρατιωτικής δύναμης και πιο σημαντικού παράγοντα εξωτερικής πολιτικής θα αποδυναμώσει σοβαρά την ΕΕ στον κόσμο ...

«Χωρίς τη Βρετανία, θα είναι πιο δύσκολο για την ΕΕ να κρατήσει το παγκόσμιο βάρος της. Μια μεγάλη απώλεια για τη Δύση σε μια ταραγμένη γειτονιά, από τη Ρωσία έως τη Συρία και στη Βόρεια Αφρική. Είναι λίγο περίεργο ότι ο Ρώσος Βλαντιμίρ Πούτιν είναι οξύς για το Brexit – και ότι ο Αμερικανός Μπαράκ Ομπάμα δεν είναι. ”

Με άλλα λόγια, όχι μόνο η Βρετανία εκτός ΕΕ θα είναι λιγότερο σε θέση να εκφοβίσει άλλες χώρες, αλλά η δύναμη της ΕΕ θα μειωθεί και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα αποδυναμωθεί από την αποδυναμωση της συμμάχου της. Χωρίς την παρουσία της Βρετανίας στην ΕΕ, η ιμπεριαλιστική συμμαχία ΗΠΑ-ΕΕ θα μπορούσε πιθανότατα να γίνει πολύ πιο εύθραυστη – πράγμα το οποίο θα είναι μόνο καλό για τους εργαζόμενους και καταπιεσμένους ανθρώπους παντού.

Φυσικά, αν η βρετανική άρχουσα τάξη γίνεται όλο και πιο εύθραυστη, εάν η ικανότητά της να ασκεί υπερεκμετάλλευση στο εξωτερικό είναι μειωμένη, θα προσπαθήσει να αναστρέψει τις ζημιές, της σε βάρος της εργατικής τάξης στην πατρίδα. Η ζωή μπορεί να γίνει πιο δύσκολη για το βρετανικό προλεταριάτο για κάποιο χρόνο.

Αλλά από τη στιγμή που εμείς θα αντιμετωπίζουμε έναν αποδυναμωμένο ταξικό εχθρό, θα έχουμε κάνει ένα βήμα πιο κοντά στο στόχο μας, απαλλάσσοντας τους εαυτούς μας από αυτές τις βδέλλες συνολικά.

Πηγή: alfavita.gr
και cpgb-ml.org